

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15CoCsp/4/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6421202219
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Gallo
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6421202219.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Galla a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci žalobcu: N. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XX/X, XXX XX B. X., zastúpený Podhorský & Partners, s.r.o., Mlynské Nivy 53, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 46 962 000 proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia s.r.o, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cvivková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516 o žalobe na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 21Csp/2/2017, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 7Csp/50/2021-142 zo dňa 24. októbra 2022, takto

rozhodol:

I. Mení rozsudok okresného súdu tak, že žalobu žalobcu na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 21 Csp/2/2017 v časti vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1 064,41 EUR s príslušenstvom a nároku na náhradu trov konania z a m i e t a.

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Na Okresný súd Žiar nad Hronom podal žalobca dňa 05.05.2017 voči žalovanému žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.064,41 € s príslušenstvom, ktorú rozšíril podaním zo dňa 30. 01. 2018 (doručené na okresný súd 02. 02. 2018) o nárok na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.140,- € v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Okresný súd Žiar nad Hronom žalobu žalobcu (v oboch nárokoch o vydanie bezdôvodného obohatenia 1.064,41 € s príslušenstvom, ako aj o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.140,- €) zamietol rozsudkom sp. zn. 21Csp/2/2017-97 z 22. 02. 2018. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 15Co/117/2018-164 zo dňa 22. 05. 2019 rozsudok okresného súdu v I. zamietanom výroku v časti o zaplatenie sumy 1.064,41 € s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia žalovaného na úkor žalobcu potvrdil a II. rozsudok okresného súdu v zamietanom výroku v časti o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.140,- € vo výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Okresný súd o nároku na primerané finančné zadostučinenie v sume 1.140,- € rozhodol opätovne rozsudkom sp. zn. 21Csp/2/2017-196 z 20. 06. 2019, ktorým žalobu v časti žalobného návrhu žalobcu o primerané finančné zadostučinenie v sume 1.140,- € zamietol a zároveň rozhodol o trovách konania. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 15Co/122/2019-248 zo dňa 04. 12. 2019 rozsudok okresného súdu č. k. 21 Csp/2/2017-196 zo dňa 20. 06. 2019 v zamietanom výroku potvrdil.

2. Žalobca sa podanou žalobou doručenou na Okresný súd Žiar nad Hronom 18.07.2021 domáhal obnovy konania vedeného Okresným súdom Žiar nad Hronom pod sp. zn. 21Csp/2/2017, avšak

len v rozsahu uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 064,41 EUR s príslušenstvom.

3. Okresný súd, ako súd prvej inštancie, svojim prvým rozhodnutím - rozsudkom sp. zn. 7Csp/50/2021-79 zo dňa 14.01.2022 zamietol žalobu žalobcu na povolenie obnovy konania právoplatne skončenej veci Okresného súdu Žiar nad Hronom pod sp. zn. 21Csp/2/2017. Rozhodnutie právne odôvodnil poukazom na ust. § 397 písm. a/, e/ a § 414 CSP (zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok). Skutkovo svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že okresný súd v konaní sp. zn. 21Csp/2/2017 nemal preukázanú existenciu dvoch platných, vzájomne obsahovo zhodných písomných prejavov vôle zmluvných strán, a teda v dôsledku nedodržania obligatórnej písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere je táto neplatná v zmysle § 4 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, resp. § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie rozhodujúci o nároku na povolenie obnovy konania tak konštatoval, že dôvodom na zamietnutie samotnej žaloby nebola otázka vyriešenia eventuálneho premlčania uplatneného nároku, ale i to, že pôvodný právny úkon, od ktorého sa odvíja samotné plnenie, a to Zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 04. 05. 2008 bola spočiatku absolútne neplatným právnym úkonom. Rozsudok súdneho dvora EÚ vydaný vo veci C-485/19 zo dňa 22. 04. 2021 nemožno vzhľadom na jeho obsahovú stránku a dikciu zákona v zmysle ust. § 397 písm. e/ CSP považovať za rozhodnutie, ktoré by bolo v rozpore s rozhodnutím vnútroštátneho súdu, čo sa týka nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd došiel k záveru, že v danom prípade neexistuje dôvod stanovený v § 397 písm. e/ a c/ CSP, pre povolenie obnovy konania právoplatne skončenej veci. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 CSP vzhľadom na plný úspech žalovaného v konaní.

4. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 15CoCsp/9/2022-106 zo dňa 15. júna 2022 zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 7CSp/50/2021-79 zo dňa 14.01.2022 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, ako odvolateľa, že žalobca mohol použiť ako dôvod obnovy konania ust. § 397 písm. e) CSP, nakoľko žalobca nepreukázal rozhodnutie orgánu Európskej únie, ktoré by pre strany sporu bolo zároveň záväzná a ktoré pri existencii právoplatného rozsudku by bolo dôvodom na obnovu konania. Rozhodnutie súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 takýmto rozhodnutím nie je, nakoľko nejde o rozhodnutie, ktoré by bolo či už pre žalobcu, alebo pre žalovaného ako strany v konaní záväzná. Ako dôvod obnovy konania, a to ust. § 397 písm. e/ CSP preto s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 neprichádza do úvahy. Neznamená to, že by sa poprela téza, že judikatúra Súdneho dvora EÚ sa uplatňuje nielen na sporové strany v konkrétnom prípade, ale na druhej strane aj na neurčitý počet osôb, preto ho možno opakovane použiť, avšak nie ako dôvod obnovy konania v zmysle § 397 písm. e/ CSP. Odvolací súd sa však stotožnil s argumentáciou žalobcu v odvolaní, že okresný súd neposúdil dôvod obnovy konania v zmysle § 397 písm. a) CSP, podľa ktorého, proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Okresný súd sa tak v ďalšom konaní mal zaoberať splnením podmienok (kumulatívne) pre prípustnosť žaloby na obnovu konania v zmysle § 397 písm. a) CSP.

5. Okresný súd Žiar nad Hronom svojim druhým rozsudkom (odvolaním napadnutým rozsudkom sp. zn. 7Csp/50/2021-142 zo dňa 24. októbra 2022) rozhodol tak, že
„I. Sú d p o v o ľ u j e obnovu konania vedeného Okresným súdom Žiar nad Hronom pod sp. zn. 21Csp/2/2017 v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 064,41 EUR s príslušenstvom.
II. Sú d p o v o ľ u j e obnovu konania vedeného Okresným súdom žiar nad Hronom pod sp. zn. 21Csp/2/2017 v časti rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania.
III. Sú d žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.“

6. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa súd prvej inštancie zaoberal najmä dôvodmi obnovy konania v zmysle § 397 písm. a) CSP. Mal za preukázané, že po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vo veci sp. zn. 21Csp/2/2017 bol dňa 22.04.2021 Súdnym dvorom EU vydaný rozsudok vo veci C-485/19. Z obsahu citovaného rozhodnutia súdneho dvora EÚ vyplynula pre súd okolnosť, že predmetom posúdenia obsahovej stránky bolo posúdenie plynutia a dĺžky premlčacích lehôt vydania bezdôvodného obohatenia vzniknutého v rámci plnenia zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom obsahom citovaného rozhodnutia je medzi iným to, že „zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene

zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere, na základe nekalých podmienok v zmysle smernice rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a rady č. 2008/48ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice rady č. 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu“.

7. Citované rozhodnutie Súdneho dvoja EÚ súd prvej inštancie považoval za rozhodnutie, ktoré strana v konaní, v danom prípade žalobca, nemohol bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, pričom závery tohto rozhodnutia patria medzi skutočnosti a dôkazy, ktorá sa týkajú strán a predmetu pôvodného konania, rozhodnutie Súdneho dvora EÚ môže privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, na základe čoho okresný súd konštatoval, že došlo k splneniu kumulatívnych podmienok, ktoré vyžaduje pre obnovu konania ust. § 397 písm. a) CSP, preto žalobe v rozsahu uplatnenom žalobcom, vyhovel. O trovách konania rozhodol s použitím § 255 CSP.

8. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalovaný. Ohľadne podmienok prípustnosti obnovy konania poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 161/2012, podľa ktorého zásadu nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, t. j. zásadu *res iudicata* je preto možné narušiť len „mimoriadne a výnimočne“. Takýmto povoleným prípadom prelomenia uvedenej zásady je síce aj obnova konania, ale vzhľadom na to, že ide o zásadu princípu právnej istoty, je „namieste doslovná (skôr reštriktívna) aplikácia príslušných ustanovení pri výklade prípustnosti a dôvodnosti obnovy konania.“ Žalovaný tiež poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 161/2012, podľa ktorého obnova konania neprichádza do úvahy v prípadoch nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie pochybil a nesprávne vyložil a nesprávne aplikoval ust. § 397 písm. a) CSP. Podľa názoru žalovaného, rozhodnutie, dôkaz alebo skutočnosť musí existovať už v pôvodnom konaní, v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu z 1. júla 2015 pod sp. zn. I. ÚS 204/2015-25, z ktorého vyplýva, že zákonná požiadavka skúmania viny účastníka na nepredloženie alebo neoznačenie dôkazov v pôvodnom konaní pojmovo predpokladá objektívnu existenciu takéhoto dôkazu v čase pôvodného konania. Dôvodom obnovy konania sú len také skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktoré sa týkajú strán a predmetu pôvodného konania, pričom musia byť spôsobilé privodiť pre stranu pôvodného konania priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 nespĺňa žiadnu z podmienok vyššie uvedených, pretože nejde o rozhodnutie, ktoré objektívne v čase pôvodného konania existovalo, netýka sa strán sporu. Žalovaný je preto názoru, že v konaní neboli preukázané dôvody pre povolenie obnovy konania podľa § 395 ods. 1, písm. a) CSP. V tejto súvislosti žalovaný poukázal aj na rozsudok súdneho dvora C-234/04 zo 16. marca 2006, v ktorom Súdny dvor uviedol, že úniové právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmaval a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ak sa aj preukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva. Takýmto rozhodnutím Súdny dvor zdôraznil dôležitosť zásady *res iudicata* (jedinou výnimkou, keď Súdny dvor zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie alebo do kompetencie orgánov Európskej únie). Obnova konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora. Na základe uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd vyhovel odvolaniu a napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne.

9. Žalobca vo vyjadrení sa k odvolaniu žalovaného mal za to, že rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 spĺňa požiadavku predpokladanú § 397 písm. a) CSP, keďže ide o rozhodnutie vydané až po právoplatnom rozhodnutí veci. Súd prvej inštancie sa s tvrdeniami žalovaného v odvolaní vysporiadal už vo svojom rozhodnutí a žalovaný v odvolaní uvádza totožné argumenty, ktoré ním už boli v konaní prednesené a na ktoré žalobca reagoval. Pokiaľ žalovaný v odvolaní uvádzal, že podstatnou vadou rozsudku bola aj absencia akéhokoľvek záveru súdu o dodržaní subjektívnej trojmesačnej lehoty pre podanie návrhu na povolenie obnovy konania, žalobca včasnosť podania žaloby dôvodil tým, že ju podával v subjektívnej lehote (3 mesiace), ktorej počiatok plynutia je viazaný na deň, kedy sa žalobca mohol dozvedieť o rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19, kedy bol predmetný rozsudok Súdneho dvora vydaný, t.j. deň 22.04.2021. Zároveň žalobca podal žalobu v rámci plynutia objektívnej lehoty (3 roky), ktorej počiatok sa viaže na právoplatnosť rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 21Csp/2/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/117/2018, ktorým sa právoplatne skončilo pôvodné konanie vo veci, t.j. ku dňu 06.06.2019. Žalobca už v konaní uvádzal, že nemožno hovoriť o pochybení pri právnom posudzovaní veci v pôvodnom konaní, keďže konajúci súd vychádzal z vtedy platnej právnej úpravy a aktuálnych prameňov práva. Vzhľadom

na skutočnosť, že súd prvej inštancie konštatoval splnenie kumulatívnych podmienok eventuálnej úspešnosti nároku na povolenie obnovy konania a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, žalobca navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť, pričom si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

10. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd, viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP), viazaný odvolacími dôvodmi (§380 ods. 1, 2 CSP) prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania (a contrario §385 ods. 1 CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil podľa § 388 CSP.

11. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

12. Žalobca sa podanou žalobou domáhal obnovy konania vedeného na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zsn. 21Csp/2/2019 len v rozsahu uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 064,41 EUR s príslušenstvom s poukazom na dôvody obnovy konania podľa § 397 písm. a), e) CSP.

13. Podľa § 397 písm. e) CSP, proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné.

14. Dôvodom pre obnovu konania podľa § 397 písm. e) CSP je i existencia právoplatného rozsudku, ktorý je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ, Rady EÚ, alebo komisie, ktoré je pre strany sporu zároveň záväzné. V tomto konkrétnom prípade odvolací súd sa nestotožňuje s argumentáciou žalobcu, že žalobca mohol použiť ako dôvod obnovy konania ustanovenie § 397 písm. e/ CSP, nakoľko žalobca nepreukázal rozhodnutie orgánu Európskej únie, ktoré by pre strany sporu bolo zároveň záväzné a ktoré pri existencii právoplatného rozsudku bolo dôvodom na obnovu konania. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 takýmto rozhodnutím nie je, nakoľko nejde o rozhodnutie, ktoré by bolo či už pre žalobcu, alebo pre žalovaného ako strany v konaní záväzné. Ako dôvod obnovy konania, a to ust. § 397 písm. e/ CSP preto s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 neprichádza do úvahy. Neznamená to, že by sa poprela téza, že judikatúra Súdneho dvora EÚ sa uplatňuje nielen na sporové strany v konkrétnom prípade, ale na druhej strane aj na neurčitý počet osôb, preto ho možno opakovane použiť, avšak nie ako dôvod obnovy konania v zmysle § 397 písm. e/ CSP.

15. Podľa § 397 písm. a) CSP, proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

16. Pre prípustnosť žaloby na obnovu konania v zmysle § 397 písm. a) CSP musia byť kumulatívne splnené podmienky prípustnosti, a to, a) či sú tu skutočnosti, rozhodnutia, dôkazy, ktoré nemohla strana oprávnená na podanie žaloby na obnovu konania v zmysle § 400 CSP bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, b) či ide o také skutočnosti, rozhodnutia, dôkazy, ktoré sa týkajú strán a predmetu pôvodného konania v rámci celkovej koncepcie účinkov rozhodnutí podľa CSP inter partes, c) či skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy sú spôsobilé prívodiť pre stranu pôvodného konania priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

17. Pri otázke existencie skutočností, rozhodnutí a dôkazov, ktoré nemohla strana oprávnená na podanie žaloby na obnovu konania bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, sa otázka viny posudzuje striktno z procesného hľadiska. Napriek tomu, že skutočnosti a dôkazy objektívne v čase pôvodného konania existovali, strana z procesného hľadiska nezavinila, že sa súd nimi nemohol zaoberať. Spravidla ide o prípady, keď strana o existencii skutočností alebo dôkazov vedela. Aby bola obnova konania prípustná, musí ísť vždy o skutočnosti a dôkazy, ktoré tu existovali už počas pôvodného konania, do vyhlásenia rozsudku. Pri rozhodnutiach, ktorých existencia bude dôvodom obnovy konania, ide o dve skupiny rozhodnutí, jednak sú to rozhodnutia, ktoré strana bez svojej procesnej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní, napriek tomu, že reálne existovali, a jednak rozhodnutia nové, také, ktoré boli prijaté až po právoplatnom rozhodnutí veci. Druhý prípad predstavuje neskoršie rozhodnutie o prejudiciálnej otázke, ktorú súd v pôvodnom konaní posúdil inak. Ak súd prejudiciálne posúdi otázku, o ktorej nemôže sám rozhodovať a po právoplatnom skončení konania orgán, do ktorého právomoci prejudiciálna otázka

patrí túto otázku posúdi odchyľne, pôjde o typický prípad dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP.

18. V tejto veci žalobca poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 vydaného 22.04.2021, ktoré sa týka posúdenia plynutia dĺžky premlčacích lehôt vydania bezdôvodného obohatenia vzniknutého v rámci plnenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súdny dvor EÚ zastal názor, že „zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách, o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.“:

19. Rozsudok Súdneho dvora EÚ bol vydaný po právoplatnom skončení pôvodného konania, a teda pre žalobcu bolo objektívne nemožné na právny názor v ňom obsiahnutý v pôvodnom konaní poukázať a dosiahnuť tak pre žalobcu vydanie priaznivejšieho rozhodnutia. Práve preukázanie potenciálne priaznivejšieho rozhodnutia vo veci je procesným predpokladom pre povolenie obnovy konania, avšak bez prejudikovania rozhodnutia vo veci samej v novom obnovenom konaní, čo znamená, že ak súd by aj obnovu konania povolil, na základe pravdepodobne priaznivejšieho rozhodnutia vo veci, výsledky konkrétneho konania môžu tento pôvodný procesný predpoklad vyvrátiť a súd by nemusel vyhovieť samotnému žalobnému návrhu po povolení obnovy konania.

20. Žalobca splnenie podmienky, a to existencie rozhodnutia, ktoré žalobca bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ako aj podmienky spôsobilosti tohto rozhodnutia privodiť pre žalobcu, ako stranu pôvodného konania, priaznivejšie rozhodnutie vo veci, splnil.

21. Odvolací súd sa však ale nestotožnil so splnením ďalšej kumulatívnej podmienky, ktorá je predpokladom pre podanie žaloby na obnovu konania v rámci dôvodov obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP, a to je existencia koncepcie účinkov rozhodnutí podľa CSP inter partes. Dôvodom obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP sú totiž len také skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktoré sa týkajú strán a predmetu pôvodného konania. Pri splnení tejto podmienky sa odvolací súd nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie (v bode 16. odôvodnenia rozsudku), že závery Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 sa týkajú strán a predmetu pôvodného konania. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, pokiaľ by malo byť dôvodom pre obnovu konania v zmysle § 397 písm. a) CSP, by sa muselo týkať strán a predmetu pôvodného konania, čo však splnené nie je. Rozsudok Súdneho dvora (prvej komory) z 22. apríla 2021 je rozhodnutím medzi stranami L.H. proti PROFICREDIT SLOVAKIA, s.r.o. (žalovaný), avšak netýka sa toto rozhodnutie žalobcu ako strany konania a uvedené rozhodnutie sa netýka predmetu pôvodného konania (nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia medzi žalobcom a žalovaným).

22. V tejto súvislosti žalovaný, ako odvolateľ, správne poukázal aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 01. júla 2015 sp. zn. I. ÚS 204/2015-25, z ktorého vyplýva, že „zákonná požiadavka skúmania viny účastníka na nepredloženie alebo neoznačenie dôkazov v pôvodnom konaní pojmovovo predpokladá objektívnu existenciu takého dôkazu v čase pôvodného konania“. Správne uviedol, že aplikovateľnosť tohto záveru o pomeroch prejednávanej veci je daná tým, že daný právny názor sa týka obsahovo a formulačne identického dôvodu obnovy konania ako je upravený v § 397 písm. a) CSP a daný nález ústavného súdu je možné vzťahovať aj na nielen nepredloženie alebo neoznačenie dôkazu, ale aj na skutočnosti a rozhodnutia tak, ako je to vymedzené v citovanom ustanovení CSP. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 tak nespĺňa podmienky pre obnovu konania, pretože nejde o rozhodnutie, ktoré objektívne v čase pôvodného konania už existovalo. V tejto súvislosti správne žalovaný, ako odvolateľ, poukázal na rozsudok Súdneho dvora C-234/04 zo 16. marca 2006, v ktorom Súdny dvor uviedol, že únieové právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmaval a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ak sa aj preukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva. Týmto rozhodnutím Súdny dvor zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata. Obnova konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora, zvlášť, ak dané rozhodnutie bolo vydané neskôr. Záver rozhodnutia Súdneho dvora je teda, že zásada spolupráce vyplývajúca z čl. 10 ES neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby neuplatnil vnútroštátne procesné normy

na účel preskúmania súdneho rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť, a aby ho zrušil, ak sa ukáže, že je v rozpore s právom Spoločenstva.

23. V nadväznosti na uvedené krajský súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 345/2017 zo dňa 16. mája 2017, v ktorom okrem iného ústavný súd dodal, že zásadný vplyv na posudzovanie návrhu na obnovu konania uplatneného podľa § 228 ods. 1, písm. e) OSP má aj rozsudok Súdneho dvora C-234/04 zo 16. marca 2006, v ktorom súdny dvor uviedol, že úniové právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmaval a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva. Týmto rozhodnutím Súdny dvor zdôraznil dôležitosť zásady *res iudicata*. Obnova konania tak nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora. Rozhodnutie Súdneho dvora zakladá dôvod prípustnosti obnovy konania len vtedy, keď sa týka rovnakej veci, ako obnovou napadnuté rozhodnutie alebo ak odlišne, hoci vo veci inej, rieši otázku majúcu na spôsob právneho posúdenia veci v pôvodnom konaní dosah. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadnej nesprávnosti procesnej povahy (pozri aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/172/2018 z 30. septembra 2020; sp. zn. 2Cdo/148/2017 z 28. februára 2018). Uvedené závery sú použiteľné tak na dôvody prípustnosti žaloby na obnovu konania podľa § 397 písm. a) CSP, ako aj písm. e) CSP (Civilný sporový poriadok prevzal právnu úpravu z Občianskeho súdneho poriadku § 228, pričom Civilný sporový poriadok ešte spresnil dôvody obnovy konania a podčiarkol celkovú koncepciu účinkov rozhodnutí podľa *inter partes*).

24. Rozhodnutie súdu prvej inštancie preto odvolací súd nepovažoval za vecne správne, preto ho zmenil a žalobu žalobcu zamietol.

25. Odvolací súd sa však nestotožnil s odvolacou námietkou žalovaného o nedodržaní subjektívnej trojmesačnej lehoty na podanie žaloby na povolenie obnovy konania.

26. V zmysle § 403 ods. 1 CSP, žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov od kedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania mohol dozvedieť o dôvode obnovy alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť. Podľa ods. 2 žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia.

27. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 21Csp/2/2017-97 zo dňa 22. februára 2018 vo vzťahu k predmetu konania, ktorým bolo vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 064,41 EUR s príslušenstvom nadobudol právoplatnosť 06.06.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/117/2018-164 zo dňa 22. mája 2019. Žaloba na obnovu konania bola podaná na okresný súd 18.07.2021, teda v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia v zmysle § 403 ods. 2 CSP. Zároveň bola dodržaná trojmesačná lehota od kedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, keďže rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 bolo vydané 22. apríla 2021. Táto odvolacia námietka žalovaného preto nebola dôvodná.

28. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP (ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie) v nadväznosti na § 255 ods. 1 CSP (súd prizná stráne náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci). Odvolací súd vzhľadom na to, že zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, rozhodol o celom nároku na náhradu trov konania, pričom žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, priznal plnú náhradu trov konania vzhľadom na jeho úspech vo veci voči žalobcovi, ako strane neúspešnej.

29. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.